

23 nov 1909 Eerste uitvoering van *Mandoline* en *Puisque l'aube grandit* door Julie Hekking en Evert Cornelis in de Kleine Zaal van het Concertgebouw. Voorts worden uitgevoerd *Écoutez la chanson bien douce* en liederen van Fauré, Chausson, Duparc, Franck, Debussy, Chabrier, Bruneau en een aantal volksliederen. De drie liederen van Diepenbrock vormen het laatste nummer voor de pauze.

Algemeen Handelsblad (S.Z. [= W.N.F. Sibmacher Zijnen]), 24 november 1909:

O, ware ik dichter, vlug improviseerend dichter, gelijk die bestonden in de historie der in liefde bloeiende Kamers van rhetorica of in levensbeschrijvingen van Da Costa of Willem de Clercq of Laurillard, die in fraaie reeksen rijmende verzen op slag zeggen konden, wat hun uit 't hart, althans van de tong moest – ik zou al de woorden bezigen die me nu invallen, Fransch gekleurde (want we hadden 'n avond vol Fransche liederen!) delicaat en charmant, languissant en puur, apart, subtiel en mysterieus, harmonieus, exquis, populair, rose, extast... Die zouden, in gelid gezet, 'n eleganten aanval moeten doen op mevrouw Julie Hekking, om haar te bewegen toch vooral niet mooie zinnestjes te verlangen in ruil voor haar urenlang bekoren met de gratie harer verschijning, de expressie harer weemoedsoogen, de suggestieve kracht van haar breeden lach, en met haar zangtoon, zoo levend, zoo diep en week soms, en zoo ver... Haar eigen, allereigenste zangvoordracht, in de schoonste poëzieën, waar geen klank, geen klankkleurtje van te loor ging voor onze brave Hollandsche ooren. — Namen van dichters kan ik u noemen: Paul Verlaine, Leconte de Lisle, Baudelaire, Reboul, Rostand, Catulle Mendès. Namen van toondichters met hen: Fauré, Diepenbrock, Chausson, Duparc, Franck, Debussy, Chabrier, Bruneau... Maar wat 't interessantst of 't innigst, 't onbeduidendst of wonderbaarlijkst van inspiratie en vinding ons scheen, en wat mevrouw Hekking, die een artieste is van echt bloed en onbesmet Fransch karakter, 't zorgzaamst groeien en bloeien deed, in dezen kunstvol aangelegden tuin; of waar zij minder sterk was in haar beelding, waar 't geestigst – ik kan 't u niet zoo maar omschrijven, noch 'n indruk u ervan geven in de taal, passend bij de verfijnde uitingen van het moderne lied!

De Telegraaf (L. van Gigch Jr.), 1 november 1909:

Zij, die niet reeds hun stille vreugde hebben aan de poëzie van een Verlaine, Baudelaire, Rostand, Leconte de Lisle, Mendès, zullen nimmer de modern-Fransche liederen kunnen doorvoelen. De diepe eerbied van den componist voor den zuiver poëtischen tekst is het, die het zeer bijzondere van deze muziek vormt. En dan bij voorkeur nog de zeer broze, zacht-melodieuse of gracieus-perverse poëzie. Is het niet opvallend, hoezeer Verlaine de innigste gevoelens heeft getroffen van den modernen Franschen musicus, zóó, dat zij allen zich tot hem aangetrokken gevoelen? Onder hen ook een der fijngevoeligste talenten, *Gabriel Fauré*. — Er is veel moois in diens cyclus *La bonne chanson* – en toch is er ook gekunstelds in, ook weinig echte inspiratie. [...] Het teekent ook, dat Fauré niet geaarzeld heeft, gedeelten van de verzen te schrappen, zooals *Puisque l'aube grandit*. In dit opzicht is onze landgenoot *Diepenbrock* piëteitvoller geweest. Hij heeft uit dit eveneens door mevr. Hekking gezongen lied, niet juist de psychologisch-mooiste gedeelten weggeschraapt. Of hij erin geslaagd is, den geheelen geest weer te geven? Ik geloof niet, ondanks dat het muzikaal, evenals *Écoutez la chanson bien douce*, een mooi werkje is. Er is stemming en kleurigheid in (b.v. de overgang tot het “car je veux” enz.). [...] Haar voordracht, haar stem, ik schreef er reeds zoo dikwijls over. Maar niet genoeg kan het gezegd worden, dat de eigenlijke, de groote en toch zoo intense indruk van haar zang vóoral berust op het fijn-beschaafde gevoel voor de poëzie, op den eerbied, dien ook zij, mèt de componist, gevoelt voor de uitingen van de groote dichters, die

Frankrijk Frankrijk maakten. Stel daarnaast haar intelligentie, [...] èn ook den typischen Parisienne-zin voor humor, en ge begrijpt, waarom zij tot de weinige uitverkorenen behoort, ondanks alle techniek- en andere aanmerkingen, die de Germaansch-opgevoede musicus zou willen maken. Die Germaansche opvoeding! Daaraan zal het ook liggen, dat *Evert Cornelis*, ondanks zijn talenten en goeden wil, toch van deze specifiek-Fransche muziek weinig begrijpt. Daar helpt geen Pleyel aan! De kleurschakeeringen, de rythme-nuances, die een Debussy, Fauré en – Chabrier vorderen, wachtten we vergeefs.

Weekblad voor Muziek (v.N.[ifterik]), 27 november 1909:

Bij alle vereering die we voor het beduidend talent van Mad. Hekking gevoelen – 'n talent, dat haar tot een der meest bizondere verschijningen stempelt, die wij hier bezitten – moeten we erkennen, dat haar kunst voor ons de bepaalde eigenschap mist, die de werking ervan tot 'n weldaad maakt. We geven dit natuurlijk slechts als 'n persoonlijk gevoelen, waartegen ook 't succes, dat haar voordrachten bij 't publiek had, al dadelijk 'n protest is; ook voegen we erbij, dat de hoofdfactor hier vermoedelijk lag in de voor dezen avond gekozen werken. Voor ons waren te vele van deze vervuld van 'n geheime geest van negatie (Verneinung), van decadence bijna, en wel werd die indruk voornamelijk verwekt door het muzikale element der voorgedragen liederen. Zelfs in degenen waarvan de tekst toch van dingen spreekt, die men gewoon is tot het menschelijk geluk te rekenen, gelijk b.v. in *la bonne chanson* van Gabriel Fauré-Verlaine, voelde men, ondanks de vaak zuivere aesthetische schilderingen, dat drukkende en elders te vaak het beleedigende van een grijns. Ons dunkt, indien de levensuitingen van 'n Debussy vooral maatgevend zijn voor de moderne Fransche auteurs, – indien hun muziek een essence geeft van het moreel voelen hunner natie, dat we ons dan hartelijk verheugen mogen, toch maar aan déze zijde der Ardennen thuis te behooren. De “melodies populaires”, als *la Maumarié* en *la veille des noces* maakten het al niet beter; men is hier over 't algemeen weinig gediend met zekere “pointes”: te minder, als deze nog muzikaal gesouligneerd worden. Diepenbrock's reine intenties werkten weldadig in deze omgeving; zijn *Mandoline* sloeg in door vriendelijken humor; en waar de tekst naar melancholie neigde, overtoog hij deze als immer met 'n sfeer van idealisme.

10 mrt 1917   Uitvoering van *Puisque l'aube grandit* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Gerard Zalsman met begeleiding van A. de Vogel. Voorts liederen van Brahms, Strauss, Sinding, Duparc, Chausson en Franck. Pianowerken van Brahms en Debussy.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 12 maart 1917:

De tijd dat Zalsman nog wel eens goed gedisponeerd optrad, heugt mij niet meer, dus ook niet de tijd, dat hij nog wel eens den indruk maakte van een meesterzanger. Hij had echter niet dikwijls zoo'n slechten avond als gisteren. [...] Hij had eene nog onbeweeglijker bui dan anders en het stemde ironisch een placiden reus, als Zalsman kwartieren lang in eene vergenoegde extase te zien staan, welke hij noch smeltender, noch loomer had kunnen intoneeren. [...] *Puisque l'aube grandit* van Diepenbrock werd weergegeven met het zonderlingste automatisme (ook door den begeleider), welke het totaal deed mislukken.

Het Nieuws van den Dag (Ulfert Schults), 12 maart 1917:

Beter benadert hij de stemmingen der Fransche liederen van César Franck, Henri Duparc en Diepenbrock. Van den laatste het mooi-aangevoelde en goed gecomponeerde *Puisque l'aube grandit*, een lied, dat door innerlijke saâmgebondenheid in belangwekkende en toch niet overladen harmonieën een eereplaats inneemt in het oeuvre van onzen zoo talentvollen landgenoot.

13 mrt   Uitvoering van *Recueillement* en *Puisque l'aube grandit* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door Elise Menagé Challa met begeleiding van Willem Andriessen. Verder liederen van Rachmaninow, Moussorgsky, Ruyneman, Voormolen, Guy Ropartz en Grovlez, pianowerken van Chopin, Ravel en Debussy. De liederen van Diepenbrock vormen het slot van het programma.

Het Nieuws van den Dag (J.W. Kersbergen), 14 maart 1918:

De derde serie bevatte liederen van Guy Ropartz *Soir d'adieu*, Gabriël Grovlez *Sérénade* en Diepenbrock *Recueillement* en *Puisque l'aube grandit*, welke het een ook al mooier dan het andere gezongen werden.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 14 maart 1918:

Het meest interessant waren Diepenbrock's *Recueillement*, de reeds bijzonder gewaardeerde muzikale illustrering van Baudelaire's sonnet, en de vier Russische liederen waarmede deze avond is ingezet.